

Jordina Bravo, dissenyadora xertolina

“Faig coses molt naturals i treballo amb flors justament perquè visc aquí”

Jordina Bravo (Xerta, 1974), és una de les **dissenyadores amb més projecció internacional de les nostres terres**. Va sortir del seu poble natal per cursar estudis de Disseny a l'Escola Llotja i l'Escola La Massana, a Barcelona, i de la capital catalana va anar a parar a París, on va ampliar els seus estudis gràcies a una beca. **Especialitzada en tocats, capells, diademes i barrets**, Jordina Bravo ha vist els seus dissenys en les pàgines de les revistes de moda més prestigioses del planeta, com *Vogue* (Espanya), *Blanc Magazine* (Estats Units) o *Vulkan Magazine* (Canadà). Xarrem amb ella al seu taller a Xerta i descobrim com és ser una artista a casa nostra.

D'on ve este interès teu pels barrets i els tocats?

Sempre m'havien agradat, i quan vaig començar a estudiar disseny vaig apuntar-me a cursos, alguns només d'un cap de setmana o de pocs dies, i en vaig trobar un sobre les flors de seda i m'hi vaig apuntar, i d'este vaig passar a un altre de barrets i a poc a poc em vaig anar introduint en este món dels tocats i els capells.

Després d'haver estudiat a Barcelona i haver estat a l'estranger, per què vas decidir tornar a casa?

Vaig tornar de Barcelona perquè la meua parella també havia tornat i la veritat és que no m'ho vaig plantejar gaire, vaig tornar i ja està, per amor.

Com vas decidir engegar el teu negoci?

Va ser a poc a poc, quan vaig tornar a Xerta. A l'àtic de casa mos pares hi tenia materials, i vaig començar treballant amb la meua perruquera, que sempre em demanava alguna cosa per a alguna núvia, i a poc a poc la gent va començar a venir al taller que tenia muntat perquè els havia arribat que feia tocats. No va

ser una cosa pensada, va sorgir a poc a poc.

Com t'influència viure en un poble petit i rural com Xerta?

És dur tenir un taller de tocats i barrets a un lloc així, perquè a les Terres de l'Ebre som poca gent i més a un poble de mil habitants. En la part creativa, suposo que faig coses molt naturals i treballo amb flors justament perquè visc aquí. I també crec que no tenir les distraccions de la ciutat fa que no tinga prejudicis, no tinc estímuls que m'arriben de l'exterior i faig coses més personals, més meues.

On podem trobar els teus dissenys?

Aquí, al meu taller de Xerta i a Barcelona, a l'Arca de l'Àvia, una botiga del Gòtic.

Les xarxes socials han estat útils per a donar a conèixer el teu treball o creus que, en el teu cas, el boca-orella ha funcionat millor?

Jo crec que, en el meu cas, ha estat el boca-orella, perquè quan vaig començar les xarxes socials no funcionaven com ara, no hi havia tanta activitat. Però ara sí que veig que a la gent li agrada entrar a les xarxes i investigar una mica què faig i després ja venen al taller. Però aquí, a

la nostra zona, crec que és el boca-orella.

Què és per a tu l'elegància?

Uf... és l'essència de la persona, és una cosa que es porta dins. És una manera de ser, una manera de fer.

Seguixes les tendències de la moda o et deixes portar pel que realment t'agrada?

Jo crec que em dixo portar pel que a mi m'agrada. Vulgues o no, l'última moda t'influència, és una cosa que t'arriba, però crec que seguixo bastant el meu instint.

Hi ha alguna disciplina artística diferent del disseny que encara no hages treballat però que t'agradaria provar?

M'encantaria fer mitja, m'encantaria saber fer mitja, i ceràmica també. Vaig bastant a l'Escola

d'Art de Tortosa i he fet pintura, i m'agradaria fer-ne més. Jo penso que quan ets dins d'aquest món, ho voldries tocar tot. Però ara, amb dos fills petits i el jardí, que m'encanta, ho vaig deixant una mica de banda.

Com et veus a tu mateixa i al teu negoci d'aquí a deu anys?

No ho sé, no m'ho he plantejat, d'aquí a deu anys... impossible. Vaig fent a poc a poc, tal com van sortint les coses, d'aquí a deu anys potser tot ha canviat totalment. I de vegades penso que m'encantaria tenir un jardí ple de flors i que les núvies poguessen venir a triar les flors per als seus rams, això m'agradaria molt. Potser al final m'acabo dedicant més a això, a la flor natural, no ho sé. ■ LAIA VIÑAS